JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
SIEGBERT ALBER
21 päivänä syyskuuta 2000 [1]

I Johdanto

1. Tämä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva kanne koskee Ranskan viranomaisten toimintaa niiden hallinnoidessa kalastusvuosien 1988 ja 1990 kalastuskiintiöitä. Komissio arvostelee sitä, että Ranskan viranomaiset eivät ole kieltäneet kalastusta ajoissa ja tehokkaasti heti, kun kiintiöt olivat täyttyneet, mistä aiheutui se, että kalastuskiintiöt ylitettiin kyseisinä kausina.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

2. Kalavarojen säilyttämisestä ja hallinnoimisesta 25 päivänä tammikuuta 1983 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 170/83 [2] 5 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltiot antavat asiaan sovellettavien yhteisön säännösten mukaisesti niille myönnettyjen kiintiöiden käyttöä koskevat yksityiskohtaiset säännöt — —."

3. Tätä velvollisuutta täsmennetään tietyistä kalastustoiminnan valvontatoimenpiteistä 23 päivänä heinäkuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2241/87 [3] 1 artiklassa, jossa säädetään seuraavaa:

"1. Kaiken säilyttämis- ja valvontatoimenpiteitä koskevan voimassa olevan lainsäädännön noudattamisen varmistamiseksi jokaisen jäsenvaltion on valvottava alueellaan ja sen suvereenisuuden tai tuomiovallan piiriin kuuluvilla merialueilla kalastuksen ja siihen liittyvän toiminnan harjoittamista. Sen on tarkastettava kalastusalukset sekä kaikki toiminta, jonka tarkastaminen mahdollistaisi tämän asetuksen täytäntöönpanon tarkastamisen, erityisesti kalan aluksesta purkamiseen, myyntiin ja varastointiin liittyvän toiminnan sekä aluksesta purkamisen ja myynnin rekisteröinnin osalta.

1 — Alkuperäinen kieli: saksa.
2 — EYVL L 24, s. 1.
3 — EYVL L 207, s. 1.

2. Jos 1 kohdan nojalla suoritetun valvonnan tai tarkastuksen perusteella jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset toteavat, että voimassa olevaa säilytys- ja valvontatoimenpiteitä koskevaa lainsäädäntöä ei ole noudatettu, heidän on nostettava rikos- tai hallinto-oikeudellinen syyte kyseisen aluksen päällikköä tai muuta vastuullista henkilöä vastaan.

3. — — "

4. Asetuksen N:o 2241/87 11 artiklassa säädetään jäsenvaltioiden suorittamasta kalastuskiintiöiden hallinnoinnista seuraavaa:

"1. Jäsenvaltion lipun alla purjehtivien tai jäsenvaltiossa rekisteröityjen kalastusalusten pyytämät kiintiön piiriin kuuluvan kalakannan tai kalakantaryhmän kaikki saaliit on sisällytettävä tämän valtion kyseiseen kalakantaan tai kalakantaryhmiin soveltamaan kiintiöön aluksen purkamispaikasta riippumatta.

2. Jokaisen jäsenvaltion on vahvistettava päivämäärä, johon mennessä sen oman lipun alla purjehtivien tai sen alueella rekisteröityjen kalastusalusten pyytämien kiintiön piiriin kuuluvan kalakannan tai kalakantaryhmän saaliiden katsotaan täyttäneen niihin tämän kalakannan tai kalakantaryhmän osalta sovellettavan kiintiön. Jäsenvaltion on väliaikaisesti kiellettävä kyseisestä päivästä lähtien mainittujen alusten harjoittama tämän kalakannan tai kalakantaryhmän kalojen pyynti kuten myös niiden säilyttäminen aluksessa, jälleenlaivaus ja aluksesta purkaminen, mikäli pyynti on suoritettu kyseisen päivän jälkeen, ja sen on vahvistettava päivämäärä, johon asti jälleenlaivaus ja aluksesta purkaminen tai viimeisten saaliita koskevien ilmoitusten jättäminen on mahdollista. Tästä toimenpiteestä on ilmoitettava välittömästi komissiolle, joka antaa siitä tiedon muille jäsenvaltioille.

3. — — "

III Tosiseikat, oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

A *Kalastusvuosi 1988*

5. Komissio kehotti 1.8.1989 päivätyssä kirjeessä Ranskan hallitusta perustelemaan useita laiminlyöntejä, jotka liittyivät kalastuskiintiöiden hallinnointiin vuonna 1988. Komissio arvosteli Ranskan hallitusta seuraavista seikoista:

— kalastuskiintiöt oli ylitetty 17 kalakannan osalta

— kuukausittain laadittavat saalisilmoitukset oli jätetty tekemättä

— kalastusta ei ollut valvottu (asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohta).

— kalastustoimintaa ei ollut kielletty väliaikaisesti, vaikka saaliiden arvioitiin jo täyttävän kiintiön

— kalastustoimintaa ei ollut valvottu kyseisten kalakantojen osalta vuoden viimeisinä kuukausina.

6. Ranskan viranomaiset selittivät 23.10.1989 päivätyssä ilmoituksessa komissiolle kohtaamiaan vaikeuksia, kuvailivat siihen mennessä toteuttamiaan ponnisteluja ja ilmoittivat sellaisista toimenpiteistä, joita ne aikoivat toteuttaa.

7. Komissio aloitti 1.10.1990 päivätyllä virallisella huomautuksella jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn, joka koski kalastuskiintiöiden ylittämistä 14 kalakannan osalta. Komissio totesi tällöin seuraavaa:

— kalastusta ei ollut väliaikaisesti kielletty, vaikka saaliiden arvioitiin jo täyttävän kiintiön

8. Ranskan viranomaiset myönsivät 27.11.1990 lähettämässään vastauksessa, että kiintiöiden ylittämiset johtuivat siitä, että kalastus lopetettiin myöhässä, ja vetosivat tilastointijärjestelmän heikkouksiin. Ne väittivät, että ne olivat vuodesta 1988 alkaen tehneet kaikkensa kyseisten puutteellisuuksien korjaamiseksi. Ranskan viranomaiset kiistivät kuitenkin, että ne olisivat valvoneet kalastustoimintaa riittämättömästi. Ne huomauttivat, että komissio oli yksinkertaisesti sitä mieltä, että kalastuksen myöhässä tapahtunut lopettaminen merkitsee riittämätöntä valvontaa. Oikeuskäytännön mukaan komissio ei kuitenkaan voi perustaa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaa kannetta olettamukseen. [4]

9. Komissio lähetti 29.9.1992 Ranskan hallitukselle EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan (josta on tullut EY 226 artikla) nojalla perustellun lausunnon, jossa se toisti kaksi edellä mainittua huomautustaan ja kehotti Ranskan hallitusta antamaan vastauksensa kahden kuukauden määräajassa.

10. Ranskan viranomaiset ilmoittivat 3.12.1992 antamassaan vastauksessa, että

4 — Perusteltuun lausuntoon antamassaan vastauksessa Ranskan viranomaiset viittaavat seuraaviin asioihin: asia 290/87, komissio v. Alankomaat, tuomio 5.10.1989 (Kok. 1989, s. 3083, 17 kohta); asia C-62/89, komissio v. Ranska, tuomio 20.3.1990 (Kok. 1990, s. I-925, 37 kohta) ja asia C-244/89, komissio v. Ranska, tuomio 31.1.1991 (Kok. 1991, s. I-163, 35 kohta).

toteutetut toimenpiteet ovat kuitenkin vuonna 1991 ja sen jälkeen vastanneet yhteisön oikeuden edellytyksiä, minkä komissiokin oli myöntänyt. Asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan noudattamatta jättämisen osalta ne totesivat lisäksi, että komissio ei ollut näyttänyt toteen kyseisen säännöksen rikkomista ja että asetuksen N:o 2241/87 [5] 11 artiklaa on oikeuskäytännön mukaan pidettävä tältä osin erityissäännöksenä (lex specialis).

B *Kalastusvuosi 1990*

11. Komissio totesi 15.11.1991 päivätyssä kirjeessä, että Ranskan kalastuskiintiöt vuodeksi 1990 oli ylitetty tiettyjen kalakantojen osalta sen takia, että Ranskan viranomaiset eivät olleet väliaikaisesti kieltäneet kalastusta ajoissa. Anjoviksen osalta komissio kehotti kyseisiä viranomaisia toimittamaan ne saaliita ja saaliiden purkamista aluksesta koskevat tiedot, joihin ne olivat tukeutuneet kalastusta lopettaessaan, mukaan lukien viranomaisten arviot sellaisista pian odotettavissa olevista saaliiden purkamisista, joita ei ollut vielä rekisteröity ja jotka eivät vielä olleet tiedossa, saaliiden oletetusta kehityksestä sekä siitä päivämäärästä, jolloin saalismäärät ovat todellisuudessa täyttäneet kiintiön. Komissio vaati lisäksi, että sille ilmoitetaan kaikki toimenpiteet, joita voidaan kohdistaa niihin henkilöihin, jotka ovat vastuussa saaliskiintiöiden ylittämisestä.

5 — Ks. edella oleva 4 kohta.

12. Ranskan viranomaiset vastasivat 22.1.1992 päivätyssä kirjeessä, että kiintiöiden ylittämisen syynä olivat tilastointijärjestelmän puutteet. Ottaen huomioon heinäkuuhun mennessä rekisteröidyt anjoviksen saalismäärät mikään ei antanut olettaa, että kalastuskiintiö täyttyisi jo elokuussa. Ranskan viranomaiset saivat tietää kiintiön täyttymisestä vasta 5.11. ja kielsivät anjoviksen kalastuksen jatkamisen 17.11. Sama koski valkoturskaa, makrillia ja kielikampelaa. Ranskan viranomaiset totesivat, että 1.4.1991 alkaen oli otettu käyttöön uusi tiedonkeruumenettely, jonka avulla voitaisiin täyttää yhteisön lainsäädännössä asetetut edellytykset. Kalastuksen lopettamispäivän jälkeen pyydettyjen saaliiden määrä oli kyseisten viranomaisten mukaan ainoastaan noin kymmenen tonnia.

13. Komissio aloitti 25.1.1993 jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn lähettämällä Ranskan viranomaisille virallisen huomautuksen, jossa se totesi, että niillä selityksillä, jotka Ranskan viranomaiset olivat esittäneet edellä mainitsemani kirjeenvaihdon yhteydessä, ei voinut perustella Ranskan viranomaisten yhteisön oikeuden vastaista toimintaa.

14. Ranskan viranomaiset korostivat 17.3.1993 antamassaan vastauksessa uudelleen sitä, että alkuvaikeuksistaan huolimatta uusi tilastointijärjestelmä tuotti tyydyttäviä tuloksia, minkä komissio oli

todennut yhteisen kalastuspolitiikan soveltamisen valvontaa koskevassa 6.3.1992 päivätyssä kertomuksessaan (sivu 62).

15. Komissio lähetti 4.6.1997 perustellun lausunnon, jossa toistettiin mainitut kaksi huomautusta ja kehotettiin Ranskan hallitusta antamaan vastauksensa kahden kuukauden määräajassa. Ranskan hallitus vastasi 22.8.1997 päivätyllä kirjeellä, jossa se viittasi Ranskalle myönnettyjen kalastuskiintiöiden uudesta jaosta 24.8.1990 tehtyyn ministerin päätökseen.

C *Asianosaisten vaatimukset*

16. Komissio nosti 9.9.1999 käsiteltävänä olevan kanteen.

17. Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1) toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut kalavarojen säilyttämistä ja hoitoa koskevasta yhteisön järjestelmästä 25 päivänä tammikuuta 1983 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan ja tietyistä kalastustoiminnan valvontatoimenpiteistä 23 päivänä heinäkuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2241/87 1 artiklan 1 kohdan, kun niitä luetaan yhdessä, asetuksen N:o 2241/87 11 artiklan 2 kohdan sekä asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 2 kohdan, kun niitä luetaan yhdessä, mukaisia velvoitteitaan, koska

— se ei ole antanut asianmukaisia yksityiskohtaisia sääntöjä niiden kiintiöiden käyttämisestä, jotka sille oli myönnetty kalastusvuosiksi 1988 ja 1990

— se ei ole kalastusvuosina 1988 ja 1990 varmistanut, että lajien säilyttämistä koskevaa yhteisön lainsäädäntöä noudatetaan, valvomalla riittävästi kalastustoimintoja ja tarkastamalla asianmukaisesti kalastusaluksia sekä saaliiden aluksista purkamisia ja saaliiden rekisteröimistä

— se ei ole kalastusvuosina 1988 ja 1990 väliaikaisesti kieltänyt kalastusta Ranskan lipun alla purjehtivilta tai siellä rekisteröidyiltä aluksilta, vaikka pyydettyjen saaliiden arvioitiin täyttävän vastaavan kiintiön, ja koska se on kieltänyt kalastuksen lopullisesti vasta sitten, kun kiintiö oli jo reilusti ylitetty, ja

— se ei ole kalastusvuosina 1988 ja 1990 ryhtynyt rikos- tai hallinto-oikeudellisiin toimiin alusten päälliköitä tai muita sellaisia henkilöitä vastaan, jotka ovat vastuussa kalastuksesta kalastuskieltojen antamisen jälkeen

2) velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18. Ranskan tasavalta vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— tutkii kanteen kohteen ja sen, onko kanne hyväksyttävä.

IV Oikeudellinen tarkastelu

A *Komission esittämät kanneperusteet ja niiden perustelut*

1) Valvontatoimenpiteiden puuttuminen

19. Komission mukaan Ranskan tasavalta on rikkonut asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohtaa ja asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 1 kohtaa yhdessä luettuina,[6] koska Ranskan viranomaiset eivät ole valvoneet kalastusta riittävästi. Mainituissa säännöksissä edellytetään sellaisia valvontatoimenpiteitä, jotka ovat riittävän eriytettyjä, jotta voidaan ottaa huomioon eri kalastustapojen ominaispiirteet, ja riittävän tehokkaita, jotta vältetään kiintiöiden ylitykset.

20. Ranskan tasavalta ei ole vuosina 1988 ja 1990 toteuttanut riittävää valvontaa, koska muutoin kiintiöitä olisi noudatettu ja Ranskan viranomaiset olisivat kieltäneet ajoissa niiden lajien kalastuksen, joiden kiintiöt ylitettiin kyseisinä kalastusvuosina. Komissio ei myöskään pidä 24.8.1990 tehtyä päätöstä riittävänä toimenpiteenä.

2) Kalastuksen myöhässä tapahtunut lopettaminen

21. Komissio toteaa lisäksi, että Ranskan tasavalta on rikkonut asetuksen N:o 2241/87 11 artiklan 2 kohtaa.[7] Kyseisen säännöksen nojalla jokaisen jäsenvaltion on käytettävien saalistietojen perusteella vahvistettava päivämäärä, johon mennessä kiintiöiden katsotaan täyttyneen, ja toteutettava ajoissa asianmukaiset toimenpiteet kalastuksen kieltämiseksi kyseisestä päivämäärästä alkaen. Kalastusvuonna 1988 kyseinen kieltotoimenpide toteutettiin kaikissa tapauksissa vasta sen jälkeen, kun vahvistettu kiintiö

6 — Kyseisten säännösten sisällön osalta ks. edella olevat 2 ja 3 kohta.

7 — Ks. edella oleva 4 kohta.

oli ylitetty. Kalastusvuoden 1990 aikana ei puolestaan toteutettu yhtään kansallista toimenpidettä kalastuksen lopettamiseksi kuudessa sellaisessa tapauksessa, jossa kiintiöiden oli havaittu ylittyneen.

3) Rikos- tai hallinto-oikeudellisten seuraamusten puuttuminen

22. Komission mukaan Ranskan tasavalta on rikkonut myös asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 2 kohtaa.[8] Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan kyseiset kalastuskiintiöjärjestelmän rikkomisten perusteella määrättävät seuraamukset ovat välttämättömiä yhteisen kalastuspolitiikan täytäntöönpanemiseksi.[9]

B *Ranskan tasavallan esittämät puolustautumisperusteet ja niiden perustelut*

23. Ranskan tasavalta ei kiistä kohdanneensa vaikeuksia käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä olevina ajanjaksoina.

8 — Ks. edellä oleva 3 kohta.

9 — Asia C-52/95, komissio v. Ranska, tuomio 7.12.1995 (Kok. 1995, Kok. I-4443, 34 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

Rikos- tai hallinto-oikeudellisten seuraamusten osalta Ranskan tasavalta viittaa vuonna 1997 toteutettuihin toimenpiteisiin, jotka vastaavat komission asettamia vaatimuksia.

24. Ranskan hallitus toteaa ensimmäisen kerran vastauskirjelmässään, että vaikka ne kiintiöiden ylitykset, joihin Ranska on syyllistynyt, olisivat muuttaneet kalavarojen tasapainoa, kyseistä tasapainoa ei kuitenkaan ole Ranskan kalastuksen osuus koko yhteisössä ja kalavarojen luontainen kehitys huomioon ottaen vaarannettu. Kiintiöiden ylitykset eivät Ranskan hallituksen mukaan myöskään aiheuttaneet yhteisön oikeuden mukaisten toimenpiteiden takia muiden jäsenvaltioiden kalastuslaivastojen saaliskiintiöiden pienentymistä eivätkä muuttaneet vakautta koskevia kriteerejä, joita käytetään jaettaessa kiintiöitä jäsenvaltioiden kesken. Kiintiöiden ylitykset eivät näin ollen ole vaarantaneet eri kalastuslaivastojen keskinäistä tasapainoa.

25. Ranskan tasavalta esittää lopuksi kysymyksen siitä, miksi komissio nostaa sellaisen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen, joka koskee yli kymmenen vuoden takaisia tapahtumia, vaikka se myöntää, että Ranskan tasavalta on korjannut toimintaansa koskevat puutteet tapahtumia seuranneiden vuosien aikana. Ranskan hallitus vaatii näin ollen tuomioistuinta arvioimaan väitettyjen laiminlyöntien syytä, niiden paikkansapitävyyttä ja niiden laajuutta yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteiden kannalta.

C *Asiaa koskeva arviointi*

1) Ranskan tasavallan esittämän vaatimuksen tulkinta

26. Ranskan tasavallan toimittama vastauskirjelmä ei vastaa sisältönsä puolesta yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 40 artiklan 1 kohdan c alakohdan edellytyksiä, koska se ei sisällä yhtään riittävän täsmällistä vaatimusta. Vaatimus siitä, että yhteisöjen tuomioistuin tutkii kanteen kohteen ja sen, onko kanne hyväksyttävä, ei paljasta sitä lopputulosta, johon Ranskan tasavalta pyrkii. Koska Ranskan tasavalta pyrkii kuitenkin selvästi puolustautumaan, tästä on pääteltävä, että se vaatii kanteen hylkäämistä.

2) Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen tutkittavaksi ottaminen

27. Ranskan hallituksen vaatimus yhdessä niiden viittausten kanssa, jotka koskevat väitettyjen tapahtumien ja kanteen nostamisen välillä kulunutta aikaa ja kalastustoimintaa koskevien Ranskan valvontatoimenpiteiden osalta toteutettujen parannusten tunnustamista, merkitsee sitä, että Ranskan hallitus kyseenalaistaa komission oikeussuojaintressin.

28. Tietyissä erityistapauksissa on mahdollista, että asianomaisen jäsenvaltion puolustautumisoikeuden huomioon ottaen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn erittäin pitkä kesto aiheuttaa sen, ettei vastaavaa kannetta voida nostaa. [10] Ranskan hallitus ei kuitenkaan ole vedonnut mihinkään seikkaan, jolla tällainen päätelmä voitaisiin tässä tapauksessa perustella. Komissio voi myös vapaasti päättää sen hetken, jolloin se saattaa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan oikeudenkäynnin vireille nostamalla kanteen. [11] Käsiteltävänä olevassa asiassa voidaan todeta erityisesti, että kyseinen asia koskee samanlaisia, kahta eri vuotta koskevia väitteitä ja että komissio on lisäksi tällä välin nostanut Ranskan tasavaltaa vastaan toisen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen samankaltaisilla perusteilla. [12] Tämä merkitsee sitä, että komission ja Ranskan tasavallan välillä on vuodesta 1989 alkaen ollut erimielisyyttä yhteisen kalastuspolitiikan toteuttamista koskevien Ranskan toimenpiteiden osalta. Kanne on näin ollen otettava tutkittavaksi.

3) Kanteen tutkiminen

29. Asianosaiset ovat yksimielisiä siitä, että kuten komissio on todennut, Ranskan tasavalta ei ole täyttänyt yhteistä kalastus-

10 — Asia C-96/89, komissio v. Alankomaat, tuomio 16.5.1991 (Kok. 1991, s. I-2461, 15 ja 16 kohta).

11 — Ks. 27.1.2000 esittämäni ratkaisuehdotus asiassa C-359/97, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, tuomio 12.9.2000 (Kok. 2000, s. I-6355, ratkaisuehdotuksen 96 kohta ja siinä mainitut viittaukset).

12 — Edellä alaviitteessä 9 mainittu asia komissio v. Ranska, tuomio 7.12.1995.

politiikkaa koskevia yhteisön oikeuden edellytyksiä ja tästä syystä Ranskan kalastuslaivasto on vuosina 1988 ja 1990 ylittänyt sille osoitetut saaliskiintiöt.

30. Niiltä osin kuin Ranskan tasavalta vetoaa tilastointijärjestelmän puutteisiin mainittuina vuosina, yhteisöjen tuomioistuin on jo edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Ranska 7.12.1995 antamassaan tuomiossa todennut *vuoden 1991* tilastointijärjestelmän osalta seuraavaa:

"— — vuonna 1991 voimassa olleen tilastointijärjestelmän osalta jäsenvaltio ei vakiintuneen oikeuskäytännön — — mukaan voi vedota käytännön ongelmiin perustellakseen asianmukaisten valvontatoimenpiteiden käyttöönottamisen puuttumista. Kalastustuotteiden alalla yhteisön säännöstön toimeenpanosta vastaavien jäsenvaltioiden tehtävänä sitä vastoin on ylittää nämä vaikeudet toteuttaessaan asianmukaiset toimenpiteet." [13]

13 — Edellä alaviitteessä 9 mainittu asia komissio v. Ranska, tuomion 28 kohta.

31. Samat perustelut koskevat luonnollisesti myös vuosia 1988 ja 1990.

32. Niiltä osin kuin Ranskan hallitus toteaa, että kyseisillä laiminlyönneillä ei ole lähtökohtaisesti aiheutettu mitään vahinkoa, ei ole tarpeen tutkia, pitääkö tämä väite paikkansa. Ensinnäkin väite on työjärjestyksen 42 artiklan 2 kohdan mukaan esitetty liian myöhään, koska se on ensimmäisen kerran esitetty vasta vastauskirjelmässä. Toisaalta niissä asetuksissa, joita Ranskan tasavalta on rikkonut, jäsenvaltioille asetetaan velvollisuus toimia mahdollisista vahingoista riippumatta. Kalavarojen säilyttämiseen kohdistuvien vaarojen ehkäiseminen on mahdollista ainoastaan soveltamalla asetuksia tällä tavalla.

V Oikeudenkäyntikulut

33. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Ranskan tasavallan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja Ranskan tasavalta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Ratkaisuehdotus

34. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee asian seuraavasti:

1) Ranskan tasavalta ei ole noudattanut kalavarojen säilyttämistä ja hoitoa koskevasta yhteisön järjestelmästä 25 päivänä tammikuuta 1983 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan ja tietyistä kalastustoiminnan valvontatoimenpiteistä 23 päivänä heinäkuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2241/87 1 artiklan 1 kohdan, kun niitä luetaan yhdessä, asetuksen N:o 2241/87 11 artiklan 2 kohdan sekä asetuksen N:o 170/83 5 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 2241/87 1 artiklan 2 kohdan, kun niitä luetaan yhdessä, mukaisia velvoitteitaan, koska

— se ei ole antanut asianmukaisia yksityiskohtaisia sääntöjä niiden kiintiöiden käyttämisestä, jotka sille oli myönnetty kalastusvuosiksi 1988 ja 1990

— se ei ole kalastusvuosina 1988 ja 1990 varmistanut, että lajien säilyttämistä koskevaa yhteisön lainsäädäntöä noudatetaan, valvomalla riittävästi kalastustoimintoja ja tarkastamalla asianmukaisesti kalastusaluksia sekä saaliiden aluksista purkamisia ja saaliiden rekisteröimistä

— se ei ole kalastusvuosina 1988 ja 1990 väliaikaisesti kieltänyt kalastusta Ranskan lipun alla purjehtivilta tai siellä rekisteröidyiltä aluksilta, vaikka pyydettyjen saaliiden arvioitiin täyttävän vastaavan kiintiön, ja koska se on kieltänyt kalastuksen lopullisesti vasta sitten, kun kiintiö oli jo reilusti ylitetty, ja

— se ei ole kalastusvuosina 1988 ja 1990 ryhtynyt rikos- tai hallinto-oikeudellisiin toimiin alusten päälliköitä tai muita sellaisia henkilöitä vastaan, jotka ovat vastuussa kalastuksesta kalastuskieltojen antamisen jälkeen.

2) Ranskan tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.